

Kırmızı Gül

– bengül · 04 Ağustos 2015

Ahmet askerdi.Çarşı izni için çıktığında, yolunun üzerindeki, güllerle dolu bahçeye bakmadan geçemezdi. O rengarenk güller, içini neşeyle, dolduruyordu.Annesi de , sabahın ilk ışığı ile uyanır bahçede gülleri sulardı. Annesinin verdiği kırmızı güllü köstekli saati çıkarıp bakmasıyla,tatil iznini alarak annesinin yanına yola çıktı...

“Geldim, geldim!” diye haykırdı, merdivenleri hızlıca çıktı. Kapıda kinin acelesi olmalıydı. Tokmağa bir dokunmuş, bir daha bırakmamıştı, art arda çalıp duruyordu. Hatice Anne kızgınlıkla karışık bir telâşla kapıyı açtığında gözlerine inanamadı.

-Ahmet!

Oğlunun ismi, bir hayret nidası gibi dökülmüştü dudaklarından. Onu altı ay önce askere göndermişti.Onca yıl okulunu bitirmesini beklemiş, tam artık ayrılık bitti derken, ‘Gitmeliyim!’ diyerek gitmesinin önemi vurgulamıştı Ahmet ...

Anadolu kadını... Onu dinledikçe hak vermiş: ‘Git oğlum.’ demişti. İstasyonunda oğlunu cepheye uğurladı büyük bir gurur içinde ; ‘Git.’ demişti;

O da Doğu”nun buz iklimine Anadolu’dan sıcak bir esinti olarak gitmişti.Gideceği günün akşamında annesi oğlunun başını dizine koymuş okşamıştı, çocukluğunda olduğu gibi.

Sonra çeyiz sandığını açmış, içinden kırmızı güllü köstekli bir saat çıkarmış ve, ‘Al oğlum, bu babanın yadigarıdır, ona da babasından kalmış. Bu aile yadigarına baktıkça anacığını hatırlar, babana da dua edersin.’ demişti.

Annesinin ellerini öpüp yüzüne sürdü: ‘Seni hiç unuttur muyum anne!’

Şimdi oğlu karşısındaydı. Ahmet’in sevdiği yemekleri yaptı ana oğul hasret giderdi ama izin bitmişti..Hatice anne o sabah her zamanki gibi güllerini sulamak için bahçeye çıktığında güllerin solmuş olmasına hayret etti.Huşu içinde namaza durdu. Ayrı bir hal kapladı içini bu gece. Sabaha kadar dua dua yalvardı.İçini anlam veremediği bir sıkıntı kaplamıştı...Birkaç gün sonra, ürkek dokunuşlarla kapısı çalınmaya başladı. Eski evin merdivenlerini gıcırdata gıcırdata inip kapıyı açtı. Nur yüzlü iki genç duruyordu. Uzun boylu olanı ancak duyulacak bir sesle: ‘Hatice Anne siz misiniz?’ dedi.

‘Evet!’

'İçeriye girebilir miyiz Hatice Anne? Biz Ahmet'in arkadaşlarıyız.' dediler.Hatice Annenin gözleri parladı, sevinçli bir telaşla: 'Tabii, tabii! Buyurun evladım!' dedi. Ardından heyecanla:

–Ahmet, Ahmet de geldi mi? O nerede?

–O gelmedi Hatice Anne...

–Ama bu elinizdeki onun çantası...

İkisinin de bakışları yere indi. Bu ne çetin bir şeydi Allah'ım. İlk konuşan kendisini zar zor topladı:

–Hatice Anne, bu çanta onun, ama...

Devamını getiremedi, kelimeler yaş olup indi gözlerinden. Anlamıştı Hatice Anne, bir anneden daha iyi kim bilebilirdi ki gözyaşının acı tadını . Olduğu yere yıkıldı.Kendine gelir gelmez ilk sorusu

'Nasıl oldu?' diyebildi...

'Teröristlerle çarpışırken" oldu diyebildiler.

– Pekiyi ya naaşı...

Yine bir gözyaşı nöbetine tutuldu Hatice Anne, devamını getiremedi.

Uzun boylu olan kendisine bazı kağıtlar uzatarak:

– Sabahleyin naaşının yanında bunları bulduk. Sanki vefat edeceğini anlamıştı. Israrla, hemen ertesi gün öldüğü topraklara gömülme isteğini yazmış bu sayfalara. Biz de oğlunuzun bu kadar ısrarlı son isteğini yerine getirdik...

Sonra cebinden köstekli bir saat ile bir zarf çıkarıp Hatice Anneye uzattı:

- Bunları da size bırakmış Hatice Anne, bu oğlunuzun güllü saati, bu da size yazdığı son mektup.

Hatice Anne, titrek ellerle mektubu aldı, dudaklarına götürüp öptü ve uzun uzun ağladı. Her şeye rağmen nezaketini muhafaza ederek:

'Müsaade eder misiniz evlatlarım?' diyerek kalktı.

Oğluyla son defa konuştukları sedir üzerine oturdu. Zar zor açtı mektubu:

'Anacığım!' diye başlamıştı Ahmet "mektubun ikimizin sırrı olarak kalmasını istiyorum.

Buralar ne soğukmuş meğer anne, iliklerim dondu. Üşüyorum anneciğim, çok üşüyorum. Bin tane canım olsaydı ve bin tanesi de bu soğukta buz kesseydi, yine de gelirdim buralara anne.

Dalmışım birden odamın kapısı açıldı. İçeriye nurdan bir şekilde sen geldin Görür görmez ayağa fırlamak istedim; ama kalkamadım, üşüdün mü Ahmet'im, çok mu üşüdün?' dedin.

Bana 'Ahmet'im dedin anne! ' Çıkarıp hır-kanını giydirdin.

Benim için üzülmeyi, ben de senin için üzülmeyeceğim. Bana bir Fatıha oku ve Allah'a emanet ol anne..."

Oğlun Ahmet...

Mektup düştü ellerinden Hatice Annenin. Dudakları gayri ihtiyari kımıldadı. şimdi Fatıha okuyordu Ahmet'e sanki kulağına ninni fısıldıyordu.

Ellerini yüzüne sürerken gözleri Ahmet'e verdiği güllü saate takıldı.

Saate kurşunun değmesiyle kırmızı gül kısmı kan olmuştu.